

Jééště, že já v tu sobotu na tu chalupu jela. Páč když jsme se vzbudili, tak sice i v neděli svítilo sluníčko, ale krátce po snídani to zabalilo a šlo se asi válet do peří. Páč se zatáhlo a prt. Takže jsme to přehodnotili a že zvoztaneme doma. Byla jsem víc než ráda, protože Brtník si den před tím na tý louce s křoviňákem hodně moc máknul. Takže to, že se bude spíš odpočívat jsem uvítala. No, ale jak odpočívat s ohařema, že jo.....?

Pojedeme do Sobína! To bude tak akurát. Páč sice máme ohaře, že jo? Ale taky máme ohaře, který jsme den před tím slušně unavili, že jo. Takže i jim prospěje, když to bude jen tak lážo plážo a navíc socializačně. Pojede se vláčkem, půjde se polema, pobude se v hospůdce, půjde se polema, pojede se vláčkem! Dobrá kombinace. Návrh byl jednohlasně přijat i Brtníkem. Ohaři nehlasovali, ti chrápali. Hlasitě.

Vláček jel v příhodnou hodinu, takže skvělý. Dopila jsem kafe, smetla drobky z čerstvě upečený bábovky (Mimochodem z velmi dobrý kakaový a z pohanky! S oříškama.) ze stolu a šla narvat kabeličku dobrůtkama. Neb jich bude zapotřebí. Brtník popadnul batoh se stopkou a balonkama a šel vyzvednout s Talimůrou prašule. Páč na furto nám ten oběd asi nikdo nedá.

My se s Rumíčkem v pohodě vybatolili před barák a šli napřed na nádraží. Tam jsme zjistili, že vlak, který tam už stojí, není vůbec náš vlak a máme si počkat na ten, co přijede. Akorát, když přišel Talitým, dorazil vláček a já šla koupit lístky. Zpáteční, páč jsme si řekli, že i tu zpáteční cestu si trochu zpohodlníme. Neb pohybovat se s Tali v těchto místech jest vždy velmi, velmi aaaaaa ještě 100x velmi náročný. Je to přesně to místo, kde chytá magorárny. Tak pro tentokrát to omezíme na minimum. Výstup z vlaku byl v jejím podání opět značně náročný, ale..... protože byl pánik tentokrát pamětliv mých slov a hned ji připnul na štopku, aby měla prostor.....tak i když se klepala jako kdykoliv jindy a i když pískala, tak jako jindy, tak protože měla prostor pro upuštění páry a taky pro to, že se mohla vyvenčit aspoň trochu podle svých představ, což jí krátký vodítko neumožňuje, bylo to tentokrát o trochek jiný. Tali proudila, nezmítala se.

Ledva jsme došli teda k polím, tak zase chtěla, že to bude o tom, že se vypne a vyrazí a vyrazí a vyrazí. Hned na loučce za kolejem dala šňupák k zemi a nebyla. Žádná Tali tam nebyla. Tak jsem se zkusila s Tali dohodnout, že ešivá by mi nepodala ten balonek. Ne, nepodala. Tak jsem přišla až k TÝCOTADYVŮBECNENI, ukázala jsem na balonek a požádala

o jeho podání v těsné blízkosti. Vzdálenostní rozdíl od prvního požadavku tak cca 40 cm □ □ . Ale asi významných, když předtím slyšet nebylo. S hysterickým komentářem, že nemá vůbec čaaaiiiááááiiyyyááásss popadla balonek, ten jí v tom ajfru co byla asi 600x upadnul, o to víc ječela, ale nakonec podala. Pěkně jsem jí poděkovala, odměnila jí a sdělila jí, že teď to uděláme pořádně a líp. Tak nebylo to úplně učesaný, ale bylo to rozhodně uhlazenější - nikoliv však tišší - než to první podání □ . A pak už jsem si s Rumouškem hleděla svýho . Páník jí nechal chvíli prostor a zatímco my s Rumíčkem si házeli balonek na šňůrce, který jsme dostali jako dárek od Ajdičkopaničky , tak Tali si tak brousila čumesem po zemi a zkoumala ten milijoun pachů tam.

Když jsme došli cestou úplně až k poli, tak ač to zpočátku vypadalo, že pojedeme ve starých kolejích, tak tam byl viditelný rozdíl. Tali vzala více-méně na vědomí, že letět jako vítr a vrátit se tak za tejdén □ nemůže, a má se pohybovat v našem okolí. Sice si zkusila vyběhnout, ale.... já nevím. Nebyla v tom taková razance, umanutost, nerespektování a hysterie. Hodně moc reagovala na hlasovou navigaci a v podstatě - jo, to je asi nejpřesnější popis - neprotestovala proti tomu, že teda nemůže. A neprotestovala natolik, že si prostě čmouchala na cestě a když se jí chtělo vyběhnout, tak poslechla.

V půlce cesty jsme si pesany prohodili a Tali šla se mnou ochotně dělat hopiky přes dva velké kusy stromů, které u cesty leží. A poté neprotestovala a šla se mnou ukázněně podél cesty. Čmouchala si, zastavovala se, zkoumala. Nebylo to o hysterickém pohybu vpřed do všech směrů. Jo někdy si chtěla zaběhnout o fous dál, než jí dovolí předlouhá stopka, ale vzala rychle na vědomí, že to nejde, nepřetahovala se. Rumíček mezitím lítal veledálky. Páč házel páník, že jo. A házel navíc balonek na šňůrce, takže to lítalo fakt kilometry.

Na rybníčku u hospůdky se houpaly dvě kachny. A já jsem, představte si □ , neskončila v rybníčku, ale Tali se hezky posadila a čekala. Brtník ji přepnul na vodítko a do hospůdky šli zase spolu. My s Rumíčkem prý jako předvoj těch civilizovaných □ . Jako vždycky paní vrchní nás s radostí uvítala a hodili jsme trochu řeči u baru, než jsme si šli sednout. Je totiž v majetku početný bandy skoťáků a její nejmladší dorostenka jest výstavně úspěšnou čubinou. Aji na Cruftu byli. Tak bylo o čem povídat. A pesani se chovali moc pěkně. Uvítanka byla teda trochu v režimu "Brežněv", ale nechali se ukáznit a pak v klidu čekali, až domluvíme a půjdeme si sednout ke stolu dozadu.

Dostali pokyn "Udělejte hajíí" a bez velkých okolků tak učinili. Oba vedle mojí židle. To aby se mi následně lépe zpoza stolu vylejzalo, když jsem si šla umýt ruce ☐ . Každopádně zůstali způsobně ležet po celou dobu, co jsem byla pryč, bez toho, že by některé nezodpovědné jedince flekaté (nebudeme pochopitelně jmenovat ☐) musel někdo napomínat, či opravovat. Co pochopitelně neustáli, byl příchod paní vrchní s hrstí piškůtůch. Leč podařilo se mi paní vrchní zastavit, abych si mohla Talismana opravit do klidové pozice, neboli sedíme a nepřepadáme zdroj obživy a až poté mohlo dojít k předávce ☐ . Při obědě to všechno hezky leželo a nežebračovalo. Což je pro někoho přirozené tak, jako tomu donedávna u nás, ale s Tali řešíme opravdu všechno. I to, jak se dlouhodobě chovat v hospodě a být vzorovaná. Už pravda nebourá stoly, jako v začátcích. To ne. A dokonce, a to je musím oba moc pochválit, když do hospody přišla rodinka se třemi psy, který z nějakého neznámého důvodu neměli na vodítku, přes to, že je psi totálně ignorovali (60x za sebou Fany sedni, Fany sedni, tady, Fany sedni sedni.....) , tak poté co jeden z těch malejch smetáků napochodoval k nám, nebyl problém ohařiska jednoduše uposlušnit. Tali sice vstala, ale neodvláčela mě ☐ a poslechla na "Neřeš a zůstaň" . Když už jsem tak stála, otázala jsem se hromovým hlasem příchozích hostů, zda by nebylo vhodné si psy dát na vodítka. Pravili , že to udělají. Odvětila jsem, že to bude lepší. A dostala "sprduňk" od mé drahé půle, že to touhle větou zbytečně hrotím. Mno.... nezabila jsem ho jenom proto, že by na to bylo moc svědků. A vysvětlila mi, že bohužel -jak si jistě pamatuje z doby nedávné, kdy nám přesně takovýho smetáka v tý samý hospodě nechali napochodovat xkrát k Tali, kterou jsme měli v tý době chvíli a to opravdu odcházela i s těma stolama - jsou bohužel tací, kterým je ohleduplnost putna a otravujou se svými psy celou hospodu /a nemyslela jsem to čistě jen na nás/. A jinak se bohužel s takovými lidmi domluvit nelze. Protože ten kdo je ohleduplný a slušný, tak toho psa na vodítka prostě už má rovnou. Pokud tedy nemám psa opravdu stopro uposlušněného, že se mi od tý nohy nehne (což jsem si mohla dovolit s Ešusem samotným a s Bubi a Rumíčkem). Už jen proto, že to JE nadstandard, jít do hospody se psem. A ne každému to musí být příjemný. Natož pokud tam pes pobíhá jen tááák po celým placůůů, protože my se bavímeeee. Grrr. Pokud bych se neozvala, bude tam pes jezdit jak sanitka na setrvačnick furt dokolo a já si nehodlám otrávit oběd.

Byla jsem ráda, že se Tali už opravdu chová o hodně líp a skorem jako vzorovaná. Úplně vzorovaná by byla, kdyby zůstala ležet i poté, co by člověk odešel a zůstali by tam sami. To si s ní ještě nelajsnu. Knedlíčková polívka byla fajn, smažák taky a my jsme se posléze mohli vydat na zpáteční cestu. Abychom zjistili, že nevíme kolik je vlastně hodin a jestli ten vlak

jel, nebo pojede, nebo co jako. Brtník že počkáme. Já, že vzhledem k tomu, že se udělalo krásně, půjdu pěšmo polema domů. A hodlala jsem si vzít oba pesany s sebou. Což páník neviděl jako ideální, protože po odchodu z hospody přišlo na Talimůru kousek za hospůdkou jakési vnitřní pnutí a zcela a značně nečekaně vypálila a sejmula mě k zemi ☐ . A přetrhla štopku..... a..... neutekla. Rozumíte, neutekla do polí, do volného prostoru a to přes to, že jsem se na ní rozzuřeně řítila, jak urvaná lokomotiva a hulákala jsem na ní nepěkná slova o jejím původu a kvíkvé. Kupodivu paže, nohy, záda, prsty - dobrý. Stopku jsme svázali a šlo se dál.

Tali dokonce projevila zájem o balonek a nesla si ho v kušně pěkně podél cesty. Při balonkohrátkách nám ta šňůra prdla jinde a podruhý. A opět Tali nevyužila volnosti - a že to tentokrát bylo v prostoru hodně lákavým - a počkala spořádaně, až ji zase zauzlíkujeme a mohlo se pokračovat. Až k tý zastávce, kde jsme teda zjistili to, co jsme zjistili. My se chvíli s páníkem dohadovali, ešivá mi tu Talimůru dá, nebo nedá. ☐ Já chápu, že měl určitý obavy, ale já jsem věděla, že si to užijeme a taky jo, šli jsme si tak všichni tři, s Tali se dalo hezky hovořiti a bylo nám fajn.

Posléze nás páník došel, neb neměl klíče a nechtělo se mu nakonec někde čekat - kdyby i ten vlak jel - než my se dokohátáme domů. A nebo naopak čekat hodinu na ten vlak. Takže vyrazil taky pěšmo. A tak jsme se courali hromadně. Na Tali bylo vidět, že je prostě pro ten den docela dost na příjmu a v místech, kde to kolikrát je značně problematický na domluvu i na vodítku, to bylo tentokrát moc fajn. Procházkou jsme došli pěkně domů a tam jsme stejně hromadně i odpadli.

A já si tak v tichosti dumám jestli - jestli to malý vnitřní posunutí, který jsem u Tali vnímala, je skutečný, nebo jestli si ho jen namlouvám. A pokud skutečný je, tak jestli bude i trvalý, nebo to bude zase na chvíli. Čert a Tali ví. No ono je to v podstatě vlastně jedno a totéž, páč Tali je hroznej čert ☐